

Sygn. akt IV W 17/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w IV Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Rezmer

Protokolant: Małgorzata Kot - Antoniewicz

Przy udziale oskarżyciela Pauliny Kalatzi

po rozpoznaniu rozprawie w dniach 18.08.2016r., 15.12.2016r., 17.01.2017r. i 14.02.2017 roku .

sprawy

A. P. (1), urodzonego (...) w T., syna F. i K. z domu J.,

oskarżonego o to, że:

utrudniał w okresie od 10.12.2013 r. do 7.07.2014 r. uprawnionemu pracownikowi (...) Urzędu Skarbowego w S. przeprowadzenia czynności sprawdzających w zakresie sprawdzenia poprawności złożonych informacji PIT-11 za 2012 i 2013 r. wystawionych przez płatnika U. S. (1), poprzez niewykonanie obowiązku wynikającego z wezwań z 22.11.2013 r., 30.01.2014 r. oraz 20.06.2014 r.,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 83 § 2 kks.

I. uniewinnia A. P. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk. w zw. z art. 113 § 1 kks kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV W 17/16

UZASADNIENIE

U. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą w P. przy ul. (...). Poza sezonem mieszka w Niemczech. Jej księgowością zajmuje się firma (...), należąca do A. P. (1).

W styczniu i wrześniu 2013r. U. S. (1) złożyła informacje o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach 2012 – 2013r. dotyczących zatrudnianego przez nią obywatela Ukrainy, V. K..

Pracownik (...) Urzędu Skarbowego w S. J. A. (1) w ramach prowadzonego postępowania sprawdzającego trzykrotnie wezwał U. S. (1) jako stronę postępowania pisemnie do okazania w terminie 7 dni wszystkich dokumentów będących podstawą do naliczenia i pobrania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, a w szczególności:

- o okazanie certyfikatu rezydencji;
- podania ilości dni w danym roku kalendarzowym pobytu na terenie RP odbiorcy sprawdzanych należności,
- miejsca wykonywania przez V. K. pracy.

Wezwania do przedstawienia tych informacji wysłano:

- pismem z dnia 22.11.2013r., odebrany przez U. S. w dniu 2.12.2013r.
- pismem z dnia 30.01.2014r., odebrany przez U. S. w dniu 5.02.2014r.
- pismem z dnia 20.06.2014r., odebrany przez U. S. w dniu 30.06.2014r.

Dowód: informacje PIT-11, k. 2-5

wezwania wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 6-11

zeznania J. A. (1) k. 73-74,-135-136

Ponieważ nie wpłynęły dokumenty, których pracownik US żądał od U. S. (1), J. A. (1) złożyła zawiadomienie do właściwej komórki (...) Urzędu Skarbowego w S. o popełnieniu wykroczenia skarbowego z art. 83§2kks przez U. S. (1).

U. S. (1) wezwano więc na przesłuchanie w charakterze sprawcy wykroczenia polegającego na utrudnianiu czynności sprawdzających wezwaniem z dnia 26 września 2014 roku, którego to wezwania nie odebrała. Odebrała natomiast wezwanie z dnia 16 października 2014 roku, do stawienia się 4 listopada 2014 roku w (...) Urzędzie Skarbowym, na które nie stawiała się i nie zareagowała. Wysłano więc kolejne wezwanie z dnia 5 listopada 2014 roku z obowiązkiem stawiennictwa w dniu 26 listopada 2014 roku, na które się nie stawiała. Stawiła się dopiero 31 grudnia 2014 roku i przedłożyła pismo, z którego wynikało, że według pracowników biura rachunkowego (...) na początku stycznia 2014 roku udzielono wszelkich informacji pracownikowi US. Ponadto sporządziła w tym dniu oświadczenie, że wezwania z postępowania sprawdzającego przekazała do Biura (...). Był to pierwszy kontakt J. A. (1) z U. S. (1).

Dowód: wezwania wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 12-18

oświadczenia U. S. (1), k. 20,21

wyjaśnienia A. P. (1), k. 36-37,59,118

A. P. (2) po wizycie U. S. (1) w urzędzie w dniu 31 grudnia 2014 roku co najmniej dwukrotnie kontaktował się telefonicznie z J. A. (1), tłumacząc jej swoje stanowisko co do prawidłowości wyliczenia podatku na złożonych informacjach PIT-11. J. A. (1) żądała przedstawienia stosownych dokumentów.

Dowód: wyjaśnienia A. P. (1), k. 36-37,59,118

zeznania J. A. (1) k. 73-74,-135-136

A. P. (2) stawił się do (...) Urzędu Skarbowego w S. na wezwanie pracownika prowadzącego postępowanie przygotowawcze w dniu 30.01.2015r. i zobowiązał się, że do 04.02.2015r. prześle dokumenty wskazane w wezwaniach kierowanych przez Urząd do U. S. (1). Nie zrobił tego jednak, bowiem tego samego dnia uległ wypadkowi i trafił do szpitala, a potem na zwolnienie lekarskie.

Dowód: adnotacja na wezwaniu na k.24

wyjaśnienia A. P. (1), k. 36-37,59,118

karta informacyjna i historia choroby, k. 64 – 68

kopia zwolnienia lekarskiego za okres 17.03.-13.04.2015r., k. 30

A. P. (2) urodził się w 1970 roku. Jest żonaty, ma dwóch synów na utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest ekonomistą, prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga średni miesięczny dochód w wysokości ok. 3000 złotych. Nie był karany sądownie.

- dane personalne k.36,58

- karta karna k.140

- dane osobopoznawcze k.45

Sąd zważył, co następuje:

A. P. (2) na rozprawie, w toku ponownego rozpoznania sprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań. Stwierdził, że nie miał żadnego pisemnego upoważnienia od U. S., a w jego firmie zawsze bierze się upoważnienie na piśmie. Wezwania przyniósł mu brat p. U., który odbiera korespondencję, jak jej nie ma, i być może było to 2014 roku. (k.118) W trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że po tym, jak w styczniu 2014r. dostał informację od U. S. (1) o wezwaniu jej do (...) Urzędu Skarbowego, kilkakrotnie kontaktował się z osobą prowadzącą czynności sprawdzające w sprawie dotyczącej pracownika V. K. i wyjaśniał wątpliwości dotyczące rozliczenia jego umowy o pracę i że wydawało mu się, że sprawa została zamknięta. Następnie dowiedział się, że jest prowadzone postępowanie mandatowe o wykroczenie, dlatego umówił się z osobą prowadzącą postępowanie w dniu 28.01.2015r., że prześle albo dowiedzie wszelkie wyjaśnienia. Jednak uległ wypadkowi i przebywał na zwolnieniu lekarskim. (k. 37).

Przesłuchany przed Sądem w toku pierwszego rozpoznania sprawy oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Dodał, że poza kontaktem telefonicznym przesłał do Urzędu faksem konieczne jego zdaniem dokumenty i dopiero w dniu 28.01.2015r. podczas rozmowy z osobą prowadzącą dochodzenie dowiedział się, że te dokumenty są nie wystarczające. (58-59).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i uczynił je podstawą dokonywania ustaleń faktycznych, gdyż brak jest dowodów, które by je podważały.

Ustalając stan faktyczny przede wszystkim – oprócz dokumentów w postaci wezwań, adnotacji na wezwaniu, czy dokumentów dotyczących choroby oskarżonego, które potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego – Sąd miał na względzie treść zeznań świadka J. A. (1). Zeznania te Sąd uznał za w pełni wiarygodne, gdyż świadek zetknęła się z oskarżonym jedynie służbowo. Z zeznań tych jednoznacznie jednak wynika i świadek był w tym zakresie konsekwentny, że oskarżony zadzwonił do urzędu w celu wyjaśnienia sytuacji – dopiero po wizycie U. S. (1), która miała miejsce 31 grudnia 2014 roku, zatem jednoznacznie dopiero w styczniu 2015 roku, więc nie tak jak wyjaśnił oskarżony – co Sąd w tym zakresie przyjmuje za błąd zapisu, lub samego oskarżonego – w 2014 roku. Świadek J. A. (1) nie ma bowiem żadnego interesu, by podawać nieprawdę.

Natomiast przesłuchanie U. S. (1) zdaniem Sądu nie dostarczyło istotnych informacji, a w szczególności takich, które jednoznacznie pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu zabronionego. Świadek zeznała bowiem, że owe wezwania przekazała wprawdzie oskarżonemu, lecz uczyniła to przed stawieniem się w Urzędzie – wynika z tych zeznań, że w bliskiej odległości czasowej od owej daty 31 grudnia 2014 roku, co koreluje z kontaktem oskarżonego z Urzędem właśnie w styczniu 2015 roku. Sposób zeznawania świadka, powoływanie się na niepamięć, a co najważniejsze, ewidentna chęć udzielenia odpowiedzi tak, by strona akurat pytająca, uzyskała zadowolającą odpowiedź – zdaniem Sądu czyni te zeznania mało przydatnymi. Cechuje je bowiem wyraźna labilność i niepewność. W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, by świadek potwierdziła treść oświadczeń, które w urzędzie złożyła 31 grudnia 2014 roku, a które nie mogą zastępować dowodu z zeznań świadka. Tym bardziej, jeśli się zważy, że składała te pisma w toku postępowania w czasie, kiedy miała zostać przesłuchana jako sprawca wykroczenia, podczas gdy złożenie tych pism – sporządzanych bez uprzedzenia o jakiegokolwiek odpowiedzialności - uwalniało ją od tej roli. Tym samym

dokumenty te zostały uwzględnione przy dokonywaniu ustaleń faktycznych jako dowód faktu, że zostały złożone i ich treści.

Pozostałe dokumenty Sąd pominął, jako niezawierające istotnych informacji.

Ponadto Sąd uznał za wiarygodne wskazane powyżej w stanie faktycznym dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty Sąd pominął, jako niezawierające istotnych nowych informacji, których nie zawierają wymienione dokumenty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem Sądu nie pozwala na przyjęcie, że A. P. (2) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Wezwania, które kierował pracownik US, wzywały U. S. jako stronę, zgodnie z treścią art.155ust.1 Ordynacji podatkowej. Organ może wprawdzie wzywać inną osobę, lecz wezwania te, które wskazano w z zarzucie, nie zostały skierowane do innej osoby, w tym przypadku oskarżonego, lecz do strony. Jak wynika z zeznań J. A., nie mogła nawet wzywać oskarżonego, gdyż w urzędzie brak było pełnomocnictwa do prowadzenia spraw przez niego, czy jego biuro. Wzywała więc bezpośrednio stronę. Oczywiście, sam przepis art.83§1i2kks wskazuje, że jego sprawcą może być każdy, kto w sposób opisany w znamionach utrudnia postępowanie. Strona może działać np. przez pełnomocnika. Nic nie wskazuje natomiast w niniejszym przypadku, by na oskarżonego został taki obowiązek działania w trakcie czynności sprawdzających w odpowiedzi na konkretnie wymienione w zarzucie wezwania, nałożony. Nie wynika to przede wszystkim z zeznań U. S., że upoważniała, czy też zobowiązała do tego oskarżonego do działania w czasie objętym zarzutem. Z zeznań tego świadka wynika bowiem, że przekazać mogła wprawdzie wezwania, nawet te, które dotyczą czynności sprawdzających - Sąd ma tu bowiem wątpliwości, zważywszy na ilość kierowanych do świadka wezwań do działania w różnym charakterze – ale w czasie poprzedzającym jej stawiennictwo w US – zatem już po dacie określonej w zarzucie. Przy czym podkreślenia wymaga, że z zeznań tych wynika, że np. dokument w postaci certyfikatu rezydencji nie został oskarżonemu przekazany, nie mógłby się więc wywiązać z tego obowiązku. Brak jest więc jednoznacznych dowodów na to, że oskarżony choćby wiedział w czasie objętym zarzutem, że są wezwania urzędu – które odebrała U. S. – a nie jej brat, jak bywało to w czasie jej nieobecności i tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że stał się zobowiązany do udzielenia odpowiedzi na te wezwania. Faktem jest, że w styczniu A. P. (2) prowadził za U. S. (1) rozmowy telefoniczne z J. A. (1), jednakże biorąc pod uwagę zeznania J. A. i wątpliwości wynikające z zeznań U. S., można co jedynie przyjąć, że A. P. dowiedział się o czynnościach urzędu w stosunku do U. S., gdy miała stawić się na przesłuchanie w dniu 31 grudnia 2014 roku, krótko przed tym faktem i zaczął wyjaśniać tę sprawę w styczniu 2015 roku. Nawet jednak gdyby przyjąć, że działał w tym czasie w zastępstwie U.S., to można jedynie uznać, że stał się świadomy tego obowiązku swojej klientki długo po okresie objętym zarzutem, nie dysponował wszystkimi dokumentami, a w dodatku w tym czasie nie mógł wywiązać się z już podjętego zobowiązania w dniu 28 stycznia 2015 roku z uwagi na wypadek – więc z przyczyn niezawinionych. Tym samym nie sposób przyjąć, by wypełnił znamiona czynu zabronionego, gdyż brak jest jakichkolwiek dowodów, że w okresie objętym zarzutem wiedział o wezwaniu – kierowanym do jego klientki i by był zobowiązany do udzielania odpowiedzi na wezwania Urzędu, natomiast gdy już taką wiedzę podjął, zobowiązał się wprawdzie do wykonania żądania Urzędu, lecz na przeszkodzie temu stanęła obiektywna przyczyna, jaką był stan zdrowia.

Sąd przyjął więc, że A. P. (2) nie wypełnił swym zachowaniem znamion zarzucanego mu czynu zabronionego, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od jego popełnienia.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego było obciążenie kosztami procesu Skarbu Państwa, zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art.113§1kks.